

Arrest

nr. 228 966 van 19 november 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. WINTERS
Sommisstraat 1
3930 HAMONT-ACHEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 augustus 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*De heer / mevrouw :
naam en voornaam: D., R.*

geboortedatum: 17.04.1985

(...)

nationaliteit: Filipijnen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 10/01/2018 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken. Bovendien geeft het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van:

- het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen,
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen,
- van de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel,
- van artikel 74/13 Vreemdelingenwet,
- de Omzendbrief van 17.09.2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf,
- artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hoorrecht)."

Verzoekster betoogt als volgt:

"Verzoekende partij is van oordeel dat het eerste middel ernstig en gegrond is.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met reden worden omkleed.

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Zoals reeds uiteengezet, laat verwerende partij na om de procedure wettelijke samenwoning af te wachten, om verzoekende partij te horen omtrent het gezins- en familieleven hier en in haar land van oorsprong, om verzoekende partij te horen omtrent haar gezondheidssituatie...

Verzoekende partij stelt bovendien vast dat verwerende partij niet enkel nalaat om verzoekende partij omtrent deze gegevens te horen maar ook dat verwerende partij nalaat om te motiveren waarom verzoekende partij hieromtrent niet werd gehoord.

Verzoekende partij laat na te motiveren omtrent de gezondheidstoestand van verzoekende partij.

Verzoekende partij verwijst ook uitdrukkelijk naar de Omzendbrief van 17.09.2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf.

Deze omzendbrief geeft tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering: als een persoon een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en deze persoon wil een verklaring van wettelijke samenwoning afleggen, dan voorziet de omzendbrief van 17 september 2013 in een tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering. De bescherming tegen gedwongen verwijdering geldt vanaf dat datum van het ontvangstbewijs dat de persoon krijgt van de ambtenaar van de burgerlijke stand, eens de aanvrager de nodige documenten overmaakte om een verklaring van wettelijke samenwoning te doen.

Het bevel wordt niet gedwongen uitgevoerd tot:

- de dag na de dag van de melding van de wettelijke samenwoning in het rijksregister,*
- of*
- de dag van de weigering om melding te maken van de wettelijke samenwoning in het rijksregister*

Tot heden werden deze beslissingen nog niet genomen en dit is niet te wijten aan verzoekende partij.

De gemeente stelde in de communicatie ten aanzien van de raadsvrouw van verzoekende partij dat er nog bepaalde stukken zouden ontbreken, wat eerder niet werd gecommuniceerd ten aanzien van verzoekende partij.

De brief van 05.07.2019 (stuk 4) die de gemeente heeft overgemaakt aan de raadsvrouw van verzoekende partij op 12.08.2019, heeft verzoekende partij zelf nooit ontvangen.

Na tussenkomst van de raadsvrouw van verzoekende partij na 06.08.2019 (moment van de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten), verneemt verzoekende partij pas dat de gemeente de verklaring van wettelijke samenwoning nog niet heeft opgesteld omwille van het ontbreken van een document.

Dit is evenwel niet te wijten aan een of andere fout of nalatigheid van verzoekende partij, integendeel.

Verzoekende partij en diens partner hebben zo snel mogelijk het nodige gedaan om alle informatie en documenten die hen werd gevraagd over te maken.

De gemeente heeft nagelaten om verzoekende partij te informeren over de stukken die volgens hen nog zouden ontbreken.

De gemeente heeft nagelaten om verzoekende partij te informeren dat hierdoor de wettelijke samenwoning niet zou worden opgesteld.

Aan het niet opstellen van de verklaring van wettelijke samenwoning is geen enkele fout te wijten aan verzoekende partij.

Hiervan is verwerende partij ook op de hoogte of had zij minstens op de hoogte moeten zijn. Verwerende partij had verzoekende partij hieromtrent moeten horen, wat zij heeft nagelaten te doen.

In elk geval moet de situatie die wordt omschreven in de Omzendbrief van 17.09.2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, worden nageleefd door verwerende partij.

Verzoekende partij is beschermd tegen gedwongen verwijdering, waardoor er volgens verzoekende partij ook geen belang is om het bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en geen belang is om deze te betekenen aan verzoekende partij.

Minstens beschrijft de omzendbrief op welke manier verwerende partij zich redelijk, zorgvuldig en proportioneel moet opstellen in een situatie van een hangende procedure van wettelijke samenwoning.

Om aldus de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel, niet te schenden was verwerende partij genoodzaakt om geen bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit tevens voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Verzoekende partij benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht ertoe nauwgezet de belangen ter zake af te wegen en een beslissing te nemen na de zaak grondig te hebben onderzocht, zonder beleidsnormen blindelings toe te passen.

In casu werd dit beginsel niet gerespecteerd. Verzoekende partij werd immers bevolen het grondgebied te verlaten, zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zaak grondig onderzocht had.

Verwerende partij was genoodzaakt om de situatie van verzoekende partij eerst uit te klaren.

Verwerende partij doet deze moeite niet en neemt snel een beslissing nog voordat verzoekende partij de kans krijgt om de procedure wettelijke samenwoning verder af te werken, nog voordat verzoekende partij de kans krijgt om te worden geïnformeerd omtrent de stand van zaken of een beslissing, nog voordat verzoekende partij de kans krijgt om haar standpunt toe te lichten omtrent het ontbreken van een stuk, nog voordat verzoekende partij de kans krijgt om te worden gehoord...

Beleidsnormen werden hier blijkbaar blindelings toegepast. Een bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen, terwijl de procedure wettelijke samenwoning nog niet definitief afgerond is.

Het redelijkheidsbeginsel verplicht er de Dienst Vreemdelingenzaken toe, bij het uitoefenen van hun bevoegdheid, haar beslissingen te laten berusten op motieven die in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In casu werd ook dit beginsel niet in acht genomen.

Het nadeel dat aan verzoekende partij zou worden berokkend door de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, staat absoluut niet in verhouding met een eventueel voordeel voor de overheid bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij benadrukt hier andermaal snel een beslissing neemt, nog voordat verzoekende partij de kans krijgt om de procedure wettelijke samenwoning verder af te werken, nog voordat verzoekende partij de kans krijgt om te worden geïnformeerd omtrent de stand van zaken of een beslissing, nog voordat verzoekende partij de kans krijgt om haar standpunt toe te lichten omtrent het ontbreken van een stuk, nog voordat verzoekende partij de kans krijgt om te worden gehoord...

Om bovenstaande redenen is het eerste middel ernstig en gegrond."

2.2. In een tweede middel werpt verzoekster op: "schending van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, Belgisch Staatsblad 19.08.1955), artikel 3 EVRM, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet".

Verzoekster betoogt als volgt:

Artikel 74/13 bepaalt dat "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Door verzoekende partij het bevel te geven om het grondgebied te verlaten vloeit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België: artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. »

De Dienst Vreemdelingenzaken moet deze altijd en volledig beoordelen vooraleer verzoekende partij uit te wijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit nagelaten te doen.

De politionele bevoegdheden kunnen de Dienst Vreemdelingen zaken niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 8 EVRM.

De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

Bij elke beslissing die wordt genomen, moet de persoonlijke situatie van verzoekende partij worden beoordeeld, haar privé-leven, familiaal leven en het centrum van diens [e]conomische, culturele, sociale, familiale belangen.

Een niet-schorsing van de beslissing, maakt dat verzoekende partij het grondgebied moet verlaten, waardoor ook artikel 8 EVRM al worden geschonden.

Het centrum van de belangen van verzoekende partij is ondertussen in België gelegen, zowel wat betreft de medische belangen, als de economische en culturele, familiale

Verzoekende partij heeft een procédure wettelijke samenwoning hangende (stuk 2).

Verzoekende partij heeft tot op heden geen melding ontvangen en betekend gekregen waaruit zou blijken dat de procedure wettelijke samenwoning niet zal worden geregistreerd en om welke reden dit dan zou zijn.

Verzoekende partij heeft daarnaast de mogelijkheid om na de registratie van wettelijke samenwoning ook een procedure tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in te dienen zodat dit gezin niet gescheiden moet worden.

Al deze mogelijkheden worden verzoekende partij zomaar ontnomen, terwijl verzoekende partij het recht heeft dat haar procedure wettelijke samenwoning verder wordt afgehandeld, het recht heeft om een aanvraag tot machtiging van verblijf na de registratie van de wettelijke samenwoning in te dienen, het recht heeft om beschermd te worden tegen de disproportionele schending van artikel 8 EVRM, het recht heeft om toe te lichten hoe haar gezinssituatie en familiale situatie is samengesteld in België en welke gevolgen een scheiding tot gevolg zal hebben...

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevoerd, zou verzoekende partij worden verweten geen belang meer te hebben bij deze procédure en anderzijds zou verzoekende partij ook verstoken blijven van de uitoefening van haar rechten van verdediging op een degelijke wijze.

Ook om deze hierbovenaangehaalde argumentatie werd artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden.

Verwerende partij heeft niet geïnformeerd bij verzoekende partij omtrent haar gezins- en familielevens.

Daarnaast heeft verwerende partij ook niet geïnformeerd bij verzoekende partij omtrent haar gezondheidstoestand.

De motiveringsplicht en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werden geschonden.

Om bovenstaande redenen is verzoekende partij van oordeel dat het tweede middel ernstig en gegrond is."

2.3. Gelet op hun onderlinge samenhang worden worden beide middelen samen behandeld.

2.4. Het tweede middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster zet immers niet nader uiteen op welke wijze voormelde verdragsbepaling geschonden werd door de bestreden beslissing. Verzoekster kan in het tweede middel niet dienstig de schending opwerpen van artikel 6 van het EVRM. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van dit verdragsartikel (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409).

Deze onderdelen van het tweede middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.6. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Immers verwijst ze duidelijk naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat handelt over de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum dat of de visumverklaring die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht. Vervolgens motiveert de bestreden beslissing in feite, met name dat volgens het overgemaakte paspoort en visum van verzoekster blijkt dat zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 10 januari 2018 en dat haar regelmatig verblijf nu bijgevolg verstreken is. Er wordt ook gemotiveerd aangaande andere elementen die verzoeksters zaak kenmerken. Hieruit blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van het feit dat verzoekster een partner heeft, waarbij ze motiveert dat "*het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning (...) werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf [geeft]*". In dit verband wordt er gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekster maakt niet duidelijk waarom de overwegingen die figureren in de bestreden beslissing haar niet toelaten om zich erop te verdedigen, wat de doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet.

2.8. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, *"Het redelijkheidsbeginsel"*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184

2.9. Voor wat betreft de door verzoekster aangehaalde omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, merkt de Raad vooreerst op dat de vermelde omzendbrief enkel betrekking heeft op bescherming tegen de gedwongen uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in geval van een lopende procedure tot wettelijke samenwoning. Nergens in de omzendbrief kan worden gelezen dat de verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten mag geven in het geval dat er een procedure van wettelijke samenwoning lopende is. De overtuiging van verzoekster dat er *"geen belang"* is om het bevel om het grondgebied te verlaten te geven omdat het niet kan worden uitgevoerd, kan bezwaarlijk afbreuk doen aan de wettelijke grondslag van het bevel om het grondgebied te verlaten, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verder wijst de Raad erop dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627). De bewering van verzoekster dat een inbreuk is gepleegd op een norm die is opgenomen in een omzendbrief kan derhalve niet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing onwettig is. Verzoekster kan om alle vermelde redenen ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij zich onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel heeft opgesteld door zich niet te houden aan de omzendbrief van 17 september 2013.

2.10. Het is de verwerende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet toegestaan een bevel om het grondgebied te verlaten te geven indien ze vaststelt dat een vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht. De concrete vaststelling in de bestreden beslissing dat volgens het overgemaakte paspoort en visum van verzoekster blijkt dat zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 10 januari 2018 en dat het regelmatig verblijf van verzoekster nu bijgevolg verstreken is, wordt niet betwist door verzoekster.

2.11. Gelet op het gestelde in de punten 2.9. en 2.10. is het hele betoog van verzoekster in het kader van de procedure wettelijke samenwoning en meer bepaald aangaande de stukken die zouden ontbreken om een verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen opstellen of registreren, aangaande het feit dat verzoekster al het nodige heeft gedaan in dit verband, dat er sprake is van een slechte communicatie vanwege de betrokken gemeente en dat ze tot op heden nog geen melding heeft ontvangen met betrekking tot het al dan niet registreren van de wettelijke samenwoning, niet relevant. Evenmin zijn de stukken die verzoekster ter terechtzitting neerlegt en die een *"update"* betreffen in verband met de echtscheidingsprocedure die zij voert voor de familierechtbank van Hanau, Duitsland, relevant, aangezien dit stukken zijn die verband houden met de lopende procedure van wettelijke samenwoning. Alleszins werden ze niet kenbaar gemaakt aan de verwerende partij vooraleer deze de bestreden beslissing trof zodat ze niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

2.12. Verzoekster beticht de verwerende partij *"snel snel"* de bestreden beslissing te hebben getroffen, zonder grondig onderzoek van de zaak en zonder verzoekster de kans te bieden om de procedure wettelijke samenwoning verder af te werken, maar de Raad herhaalt dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven op grond van de vaststelling dat verzoekster op illegale wijze in het Rijk verblijft, vaststelling die zij niet betwist. Nergens kan gelezen worden dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven als er een procedure tot wettelijke samenwoning loopt. Verzoekster kan verweerder dan ook niet verwijten van *"blindelings"* beleidsnormen toe te passen. Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de verwerende partij niet negeert dat verzoekster een partner heeft en in dit verband motiveert zodat ze op dit punt geen schending van de zorgvuldigheidsplicht kan aangewreven worden.

2.13. Verzoekster is verder van oordeel dat *“Het nadeel dat aan verzoekende partij zou worden berokkend door de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, [...] absoluut niet in verhouding [staat] met een eventueel voordeel voor de overheid bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten”*, doch er is in casu enkel sprake van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en niet van een uitvoering ervan zodat het betoog van verzoekster feitelijke grondslag mist. Mocht de verwerende partij toch van plan zijn de bestreden beslissing op een gedwongen wijze uit te voeren, dan geeft ze een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding en vrijheidsberoving of een beslissing tot terugleiding die beiden aanvechtbaar zijn bij de Raad zodat verzoekster haar rechten van verdediging dan wel degelijk kan uitoefenen.

2.14. Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te werpen dat deze bepaling de verwerende partij oplegt om rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Deze bepaling legt niet op dat de vreemdeling hierover moet worden gehoord en legt evenmin op dat moet worden gemotiveerd waarom de vreemdeling niet werd gehoord. Voor wat betreft de gezondheidstoestand: verzoekster verwacht dat hierover gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing maar ze brengt geen gezondheids-situatie aan waarmee de verwerende partij rekening diende te houden, laat staan dat ze dit aantoont met medische attesten. Voor wat betreft het hoger belang van het kind: het blijkt niet dat er sprake is van een kind, zodat de verwerende partij niet kan verweten worden hiermee geen rekening gehouden te hebben. Voor wat betreft haar gezins- en familieleven blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij hiermee rekening houdt, vermits hierin kan gelezen worden:

“(…) Bovendien geeft het feit dat er een ontvangsbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

(…)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsof privéleven. (...) Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

2.15. Gelet op het voormelde kan verzoekster niet dienstig opwerpen dat de verwerende partij heeft nagelaten om een afweging te maken inzake verzoeksters gezinsleven en het feit dat er een procedure tot wettelijke samenwoning loopt. Verzoekster verwacht ook een afweging inzake haar privéleven maar ze laat na concreet uiteen te zetten waaruit dit bestaat en komt niet verder dan een gestandaardiseerd betoog: *“Het centrum van de belangen van verzoekende partij is ondertussen in België gelegen, zowel wat betreft de medische belangen, als de economische en culturele, familiale ...”*. Dit wordt ook niet ondersteund door enig stuk.

2.16. Verzoekster brengt niets in concreto in tegen de in punt 2.14. geciteerde overwegingen, behalve dan haar verontwaardiging en haar overtuiging dat artikel 8 van het EVRM wel degelijk op disproporionele wijze wordt geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekster verwijst naar artikel 8, tweede lid van het EVRM maar er dient geen onderzoek te geschieden of er sprake is van een inmenging in het gezinsleven. Verzoeksters geval betreft immers een geval van eerste binnenkomst.

2.17. Verzoekster toont niet aan dat haar privébelangen in casu zwaarder moeten doorwegen dan het algemene belang van de Belgisch overheid, dat bestaat uit de handhaving van de verblijfs-reglementering. Verzoeksters privébelangen bestaan er in se in verder op onwettige wijze in België te kunnen verblijven hoewel de procedure tot wettelijke samenwoning nog niet zijn beslag heeft gekregen. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde

verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijderingsmaatregelen onder artikel 8 van het EVRM. Daarenboven dient er in het bijzonder op te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Rijk binnen te komen. Eenmaal terug in haar herkomstland, staat het verzoekster vrij de geëigende procedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven, indien zij alsnog groen licht krijgt om wettelijk te kunnen samenwonen met haar partner. In afwachting van een regelmatige terugkeer kan verzoekster contact houden met haar partner via de moderne communicatiemiddelen. De bestreden beslissing verhindert op zich niet de verdere afhandeling van de procedure tot wettelijke samenwoning en verhindert evenmin dat verzoekster na de registratie van de wettelijke samenwoning de nodige verblijfsprocedures opstart.

2.18. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarvan verzoekster de schending opwerpt, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleenen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is het geval, aangezien de bestreden beslissing kan worden bestempeld als een terugkeerbesluit, zoals geregeld in de Terugkeerrichtlijn en het een besluit is dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

2.19. Het blijkt niet dat, mocht verzoekster zijn gehoord door de verwerende partij alvorens deze de bestreden beslissing trof, ze elementen had aangebracht die zouden hebben geleid tot een andersluidende beslissing. De verwerende partij was immers blijkens de bestreden beslissing op de hoogte van het feit dat verzoekster een partner heeft en dat er een procedure tot wettelijke samenwoning lopende is. Verzoekster brengt geen andere concrete elementen aan inzake haar gezinsleven, noch inzake haar privéleven. Evenmin brengt ze een concrete gezondheidssituatie aan die ze zou hebben meegedeeld, mocht ze door de verwerende partij zijn gehoord.

De middelen zijn derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA